

KOROŠKI SLOVENEK

Naroča se pod naslovom
„KOROŠKI SLOVENEK“
Klagenfurt, Viktringer-Ring 26.
Rokopisi se naj pošljajo na naslov:
Pol. in gosp. društvo
Klagenfurt, Viktringer-Ring 26.

List
za politiko, gospodarstvo
in prosveto

Izhaja vsako sredo.
Stane četrtletno: 1 šiling.
Za Jugoslavijo
četrtletno: Din. 25
Pozamezna številka 10 grošev.

Leto V.

Dunaj, 30. decembra 1925.

Št. 52.

Ob koncu leta.

Ob zimskih časih se najde tu pa tam še čas, da se vsedemo za peč ali pa zlezemo celo na „dilco“ ali pa kar na peč. Pri tem dá beseda besedo in pogovorimo se o domačih zadevah, včasih pa pogledamo tudi dalje po svetu. To je stara navada in naši domači učeniki nam pravijo, da se je treba starih navad držati.

Vsedimo se tudi danes k topli peči in pogovorimo se malo o svojih domačih zadevah: Najprej pa vsem sestram in bratom po slovenski Koroški od Šmohora do Labuda voščim prav veselo, blagoslovljeno novo leto, da bi nam dalo naš vsakdanji kruh, ohranilo naše koče in domove, nas varovalo sršenov, ki so nas v minulem letu tako pikali, in žab, ki so tako pridno regljale in lagale čez nas po nemškem časopisju, zato ker nočemo pljuvati svojim poštenim, vernim slovenskim materam v obraz.

V minulih dneh smo se spominjali koroški Slovenci 125letnice rojstva našega velikega škofa Slomšeka, ki ima ravno za nas tako velike zasluge. Ta je vzbujal na Koroškem narodno zavest in ta je začetnik naše „Družbe sv. Mohorja“. Na binkoštni pondeljek 1. 1838. je ta pridigal v Blatogradu, da je človek, ki svoj materni jezik zavrže, podoben zmedenemu pijancu, ki zlato v prah potepa; da je materni jezik najdražja dota, ki smo jo od svojih starišev dobili. „Za čast svojega jezika vsak pošten mož bolj skrbi, kakor pošten ženin za čast ino poštenje svoje neveste.“ Tega starega krščanskega nauka se držimo in ravno zato nas tako zbadajo šršeni. Posebno ljudje, ki so premalo čutili vojnega gorja, se neprenehoma bojujejo zoper nas, ker nočemo prodati svoje najdražje dote: maternega jezika. Ker pa nam z resnico ne morejo priti do živega, zato skušajo z lažmi. Njihova zadnja velika laž, s katero so napravili toliko strahu svojim Nemcem, je še v živem spominu. Doseči so hoteli dvoje: napolniti prazne blagaine Heimatbunda, da mo-

re plačevati svoj Generaštab, zanj in za „Kor. Domovino“ pridobiti vladno pomoč, nas pa pred svetom očrtniti kot izdajalce domovine, da bi nam potem ne bilo treba nič dati. Navaženim rekviriranja se jim je prvo morda posrečilo, drugo pa jim je spodletelo, ker smo ostali mirni. Lahko smo ostali mirni, ker se bojujemo le proti krivicam nemških uradnikov, a smo napram Avstriji lojalni ter ji ne želimo smrti kakor je želi toliko Nemcev. To nam mora vsak trezen opazovalec priznati. Da se pa mi ne moremo ogrevati za Nemčijo, bo pa vsak razumel, kdor pozna nečloveško in nasilno raznarodovanje Poljakov, katero so pametni Nemci, kakor n. pr. Virchov, sami obsojali, a so nasproti kričačem bili preslabi. Posledica tistega nasilnega ponemčevanja je bilo globoko sovraštvo do države same, ki je ponemčevanje ščitila in pospeševala. Nauk vzhodne Prusije naj si zapomnijo tudi naši koroški nasilni raznarodovalci. Ako bi se kdaj zgodilo, da se naše sovraštvo do ponemčevanja spremeni v sovražstvo do države, ga bodo krivi edino ljudje, ki ugled in moč oblasti zlorabljajo v ponemčevalne namene.

Ponemčevanje pa naš zato tako boli, ker ponemčeni Slovenci izgubijo tudi verski čut in postanejo žrtve raznih brezverskih strank. Pogledajte v Timenico, St. Lips ob Rajneku, Grabštanj, Vetrinjš, ponemčeni Slovenci doma še govorijo slovensko, kakor so nekdanj govorili, a za vero so mrtvi, cerkve so prazne, obstoječa krščanska društva so razpadla itd. in pri tem se krščanski list „Kärntner Tagblatt“ v nekem celovškem „jugoslovanskem pismu“ upa hudovati na naš list, da napadamo te razmere v ponemčenih krajih. Kateri nemški duhovnik na Koroškem pa se je še našel, ki bi ob spoznanju, da je ponemčen Slovenec tudi za praktično versko življenje izgubljen, zbiral Slovence v slov. krščanskem društvu, kakor so to delali in še delajo nemški duhovniki — vsa čast za njihovo istinito krščanstvo! — napram slovenskim rudarjem na Nemškem, ki so

s temi rudarji celo prišli v — Ljubljano na katoliški shod?! Ali niso pri nas v krajih, kjer sedaj pastirujejo nemški duhovniki, zaspala vsa že prej obstoječa krščanska društva?! „Kärntner Tagblatt“ naj tudi bere svoje lastno poročilo v št. 206. iz l. 1923., kjer sam pove, zakaj je v Avstriji toliko Slovanov postalo mamelukov (podrepnikov) judovstva, da vsled pomanjkanja verske prosvete, in te je manjkalo „wegen Mangel an Priestern slavischer Nationalität“. Nimamo nič proti nemškemu duhovnikom, a srce morajo imeti za Slovence. Pridobili pa jih bodo edino na način westfalskih duhovnikov, ki so se iz ljubezni do Slovencev slovensko naučili, da jim morejo v domačem jeziku oznanjevati verske resnice. In s tem so jih obvarovali judovskih kremljev. Kam gredo naši ponemčeni Slovenci, naj se pogledajo volilne številke! V zvezi s sedanjo šolo raste pri nas socializem „kakor gobe po nevihti“, bi rekli po „K. Tagblattu“. Ali se ne hvali že javno socialistična stranka, da je ona edina stranka, ki ima med koroškimi Slovenci bodočnost?

Kakor vse kaže, so soc. demokrati naši pravo pot, da si pridobé Slovence: vidi se v „Arbeiterwille“, videlo se je v Št. Jakobu, videlo se je ob volitvah v Grabštanju in Vetrinjš, kjer so ravno z objubo slov. duhovnika pridobili veliko slovenskih glasov. Ako si še osvojijo naš šolski program, po katerem naj se šola iztrga politiki s tem, da se uredi po jeziku, ki ga otroci z doma govore, potem se upravičeno bojimo, da bo njihova moč med nami še bolj rastla pa v največji meri na račun nemških meščanskih strank. Čegava krivda bo to, ali naša, ki dosledno hočemo izvajati načela krščanske internacionale, pa jih vsled ogromnega pritiska Nemcev, med njimi tudi krščanskih Nemcev, ne moremo izvesti, ali pa izključno tistih Nemcev, ki imajo moč v rokah, pa raje s podpiranjem ponemčevanja krevijo rdečo internacionalo. Od te strani bi moral g. Paulitsch presojati naše gibanje, bi mu pa

PODLISTEK

Kovač Franc:

Na cesti.

Ravno sem prišel izza ovinka, ko zaslišim glasen smeh in jezno kreganje. Ko pridem bližje, vidim, da dečki, gredeč iz šole, dražijo staro ženo, ki jezno proti njim vihti dežnik, žugajoč paglavcem, ki so jo od daleč zasmehovali.

„To so otroci dandanes, še človeka na potu pri miru ne pustijo,“ se krega z hreščočim glasom.

Štiri deklice so stale ob strani in se glasno smejale počenjanju porednih dečkov.

Ko me poredneži zapazijo, hitro zbežijo na vse strani in se poskrijejo po grmovju. Mislileč, da so ženi deklice nagajale, jo vprašam:

„Kajne, dečle so sporne?“

„O ne, pobje me dražijo in me ne puste pri pokoju. Ne vem, kaj se učijo v šoli. Hudobni so dandanes otroci, ker nimajo nič strahu v šoli.“

„E, pustite otroke, greva ravno nekaj časa skupaj.“

Ženska je bila že zelo v letih, sključene postave, na nogah velike, močne čevlje, krilo

je imela visoko izpodrecano, skoro do kolen, da so se videle smešno tanke noge v rudečih nogavicah. Na glavi je nosila nekdanj običajen koroški klobuk z nizkim oglavjem in širokimi okraji, ki je pa že davno izgubil leno črno barvo in postal zelenkasto siv. Na rami je nesla na dolgi beli palici obešeno široko nabasano torbo. Širokih, možkih korakov je šla ob moji strani.

„Kaj pa nosite tako težko v torbi?“

„Ni težko, le nekaj stare obleke imam notri. Težko je dandanes na svetu, posebno za enega starega človeka kot sem jaz. Vdova sem in ko mi je mož umrl, sem si mislila, kaj bi se še pehala na stara leta in sem prodala kajžo; ravno en teden pred vojsko sem jo prodala.“

„Neumni ste bili, da ste prodali.“

„Seveda sem bila neumna, pa kdo je pričakoval, da bo prišla vojna in denar tako padel?“

„Za koliko ste pa prodali kajžo?“

„Oh, ni vredno, da bi človek govoril. — Sedemnajst sto kron sem dobila za njo.“

„Ja, denar je izgubil vso vrednost. Pa zakaj se niste še enkrat omožili, ko vam je mož umrl?“

Saj bi se lahko,“ me hitro prekine žena, „pa se nisem hotela. Dediji so vsi sitni; moj rajni sicer ni bil pijanec, pa je bil vendar siten

kot vsi. Edino to je dobro, da sem si izgovorila stanovanje do smrti. Pa me itak že davno po strani gledajo in mi želijo smrt.“

Nekaj časa sva tiho korakala, zatopljena vsak v svoje misli. Nato se žena obrne v me z vprašanjem:

„Kaj mislite, ali bi mogla tožiti, da bi mi še kaj dali za hišo? Za sedemnajst sto sem jo prodala in kaj je to? Še za tri žemlje ni. In oni so tako po ceni prišli do hiše.“

„Nič ne morete še kaj zahtevati, krona je krona, taka je postava.“

„Pa ta postava je krivična.“

„Imate prav, pa pomagati si ne moremo.“

„Pa jaz imam škodo.“

„Seveda jo imate in mnogo je dandanes takih na svetu, ki so vsled vojske izgubili vse.“

„Nič več ni pravice na svetu, pravica je umrla,“ vzdihne resignirano.

„Imate prav.“

Ločila se je najina skupna pot in zavil sem na stransko stezo, ki pelje po strmem gorskem pobočju k posameznim, raztrešenim hišam. Odšla je počasi po cesti naprej in mi je še dolgo nekaj pripovedovala, dokler nisem izginil v grmovju.

Tudi ona je žrtev vojne...

v državnem zboru ne bilo treba sumničati naše duhovščine.

Od te strani naj enkrat „K. Tagblatt“ gleda naše razmere, pa bo spoznal, da nam našega delovanja ne narekuje sovraštvo do Nemcev, ampak skrb za najdražje zaklade vsakega naroda: za vero in narodnost. Ako se šteje za krščanski list, bi moral stati popolnoma na naši strani in našim duhovnikom pomagati, ker katoliška cerkev povsod narodom ohranja materni jezi, celo v misijonskih krajih.

Vidite, Slovenci, o vsem tem se je bilo treba pogovoriti ob Novem letu, da tako na novo spoznamo, kako velik pomen ima materni jezik za naš najvišji cilj, za našo vero, kako smo mi na pravi poti, če se svojega rodu zavedamo. Zato bodimo ponosni in glejmo mirno v svet! Ostanimo zvesti svojim dragim svetinjam, ki smo jih dobili od svojih starišev, naj nas doma in po svetu Nemci blatijo kakor hočejo! Škof Slomšek je nekoč rekel: „Jaz se policajev vse Evrope ne bojim. Mi bomo delali to, kar je prav — pravica nas bo otela.“ Za pravico se bojujmo, v tem boju se ne bojimo tudi trpljenja, a ne poznajmo strahu! Tudi v novem letu hočemo delati, kar je prav — pravica nas bo otela!

Martyrium.

Ti streti me moreš, potreti nikdar,
usode sovražne besneči vihar!

S. G.

„Kako so včasih naši fantje peli, zdaj ne pojejo več; samo kaki pijani nar. odpadniki še tulijo po gostilnah.“ tako mi je rekel skoro ginjeno in otožno izkušen naš mož primerjajoč preteklo in sedanje čase.

In zopet mi je rekel: „Mi smo pogrebci našega naroda. Kako bridko in težko je človeku, ko mora zraven gledati, kako umira naš narod na Koroškem.“

„Naši fantje ne pojejo več.“ Spomnil sem se pri tem na prelepo našo pesem: Zdaj vse minulo je, nič več pel ne bom, ker ni več moj ljubi dom. — Če ptici uropajo svobodo, kako bi še pela? Kako so nam obljubljali prostost in pravico — in kaj so nam dali? Vse so nam obljubili, ničesar izpolnili! In zdaj se čudijo, če smo nezadovoljni? Naš narod na Koroškem polagata v grob, in mi naj veselo pojemo? Izračunali ste že, do kdaj mora biti pogreb končan in mi naj od veselja rajamo?

To je martyrium, mučeništvo našega naroda na Koroškem.

Ena najžalostnejših slik našega narodnega mučeništva pa je, kako mučijo naše otroke v šoli. Otrok se ne sme v šoli učiti svojega materinega jezika. Toda, on ga zna že od doma, pravijo. Čemu se potem nemški otrok uči v šoli nemškega jezika? Ga ne zna že od doma? Toda ne boste nas slepili! Mi vemo, zakaj se gre! Vi n o č e t e, da bi se naši otroci v šoli učili slovensko, vi zlorabljate šolo v to, da bi naše otroke v šoli ponemčili! Naš otrok se v šoli ne sme naučiti slovensko čitati in pisati! In v resnici se naš otrok v šoli ne nauči slovensko brati in pisati. Ponekod otrok v šoli niti latinice (slovenskih črk) ne učijo. — Če otrok v šoli govori slovensko, je kaznovan. Niti na šolskih izletih otroci ne smejo govoriti slovensko! In potem nam še pravijo, da mi v novi Avstriji uživamo vse narodne pravice! Dá, uživamo vse pravice, a ne narodnih, marveč vse pravice narodnega mučeništva!

Toda dovolj! Kolikokrat smo že vse to povedali — bob ob steno! Govorili smo gluhim ušesom. Toda, moj namen tudi ni, rojaki, da bi vas s takimi premišljevanji delal še bolj malodušne. Rajše hočem spregovoriti par besed, kako naj se zadržimo spricho tega narodnega mučeništva.

Naj vse skupaj pustimo, vržemo puško v koruzo, obupamo? Nekdo je dejal med vojno: „Človek bi obupal, če bi vere ne imel.“ V najhujših trenutkih življenja drži človeka vera po koncu. Vera ni dobra samo za v cerkev in za večnost, marveč prešinja vse človekovo dejanje in nehanje. Če mi gledamo samo na svoje človeške sile, nam je za obupati v tem neenakem boju. Toda vera nam pravi, da na strani pravice je Bog! Če je pa Bog z nami, kdo nas bo premagal? In Bog nas naravnost po-

Srečno Novo leto vsem čitateljem in naročnikom! Uredništvo in upravništvo

življa, naj ga kličemo na dan stiske in pomagaj nam bo. „Kliči k meni na dan stiske, in rešil te bom, in ti me boš slavil.“ (Ps. 49.)

Mi smo šibki in slabotni in ne moremo pogrešati tolažbe vere. Brez vere bi nam bilo za obupati. A vera nam daje silno energijo, ob kateri se bo razbila vsa sila krivic in nasilstva.

Toda, ali naj vse prepustimo Bogu, sami pa položimo roke križem in brezbrizno in brezdelno čakamo? Ne, to bi ne bilo krščansko in po božji volji. Bog nam je dal moči, da jih izrabimo, ne da jih zakopljemo. Najprej velja: „Pomagaj si sam!“ Najprej moramo sami napeti vse sile. Pomnimo na izrek: „Vtrajno delo vse premaga.“ Ko bomo sami storili, kar je v naši moči: — „Pomagaj si sam,“ potem se bo izpolnil tudi drugi del izreka: „In Bog ti bo pomagal!“

Toda nam se zdi, da to mučeništvo postaja že neznosno, da traja že vse predolgo in že postajamo nezaupni napram božji Previdnosti. Res, naša narava je nepotrpežliva. Radi bi, da bi vse Bog sam in hitro storil, toda večkrat so božji načrti in nameni drugačni kakor naši. Izkoristimo silno vrednost mučeništva! Mučeništvo, če ga voljno in udano prenašamo, ima v sebi silno vrednost. Tega se premalo zavedamo. Storit moramo, kar moremo, a kar nas potem še zadene, je treba sprejeti in nositi z vsem pogumom, z vso vstrajnostjo, pa tudi z največjim zaupanjem, da nas Bog ne bo zapustil, dokler ga mi ne zapustimo.

Zaupajmo v veliko vrednost voljno prenašanega trpljenja, v silno vrednost mučeništva. Zaupajmo v moč pravice. Zaupajmo v moč molitve. Zaupajmo pa tudi v lastne od Stvarnika nam dane moči, ki jih moramo izrabiti. Zaupanje bo v nas budilo neizčrpno silo srčnosti in poguma, da se nam bo širilo srce in bomo polni poguma zapeli:

Ti streti me moreš, potreti nikdar,
usode sovražne besneči vihar!

POLITIČNI PREGLED

Upravna reforma. Z dnem 1. oktobra tekočega leta so uvedli upravno reformo po načelu, da se porazdele vsi upravni posli avtonomnim oblastem, ne da bi se delala razlika med zadevami zveze ali dežele. Ta reforma se je posebno hitro in gladko izvršila na Koroškem, kakor je poročal deželni glavar Schumy v seji koroškega deželnega zbora. Schumy je pri tem podal zgodovino bivše avstrijske uprave, ki pomenja en sam neprestan boj deželnih oblasti z državno oblastjo za avtonomijo. Boj se je znatno omilil po oktoberski diplomati leta 1860. in februarjem patentu l. 1861. S temi ukazi se je uvedel dvotirni sistem, ki je ostal vse do prevrata. Prva narodna skupščina po prevratu se je bila najprej izrekla za centralistični sistem, a je to stališče kasneje zavrgla in zahtevala federalistično ustavo, ki se je tudi odklonila. Treba je bilo pa še trdih bojov s centralno birokracijo, preden so si dežele zagotovile preuredbo uprave v federalističnem smislu. S 1. oktobrom t. l. se je upravna reforma začela izvajati in do 1. januarja 1926 se morajo že pokazati ugodni učinki. Z reformo se je upravni aparat znatno poenostavil in pocenil, instančna pot se je skrajšala. Naloga avtonomnega uradništva je sedaj, da nove oblike napolni z novim duhom. Nova uprava mora spoštovati načela pravičnosti in nepristranosti. Zaupanje prebivalstva se da pridobiti le s hitrim in cenim delom.

Avstrija. Proračun za leto 1926 je parlament odobril in zaključil letošnje zasedanje. Ob koncu letošnjega leta izgubi zakonito veljavo postava o zasegi stanovanj, ker je parlament ni podaljšal in ker tudi novi preosnovani slični predlog še ni bil predložen parlamentu. Socialdemokratom je na tem zakonu veliko ležalo. Zato pravijo, da sedanji parlament ni zmožen dela, ni zmožen, da bi mogel rešiti starost-

no in invalidno zavarovanje. Zato naj se razpišejo nove volitve. Cela avstrijska javnost razpravlja o vprašanju: ali pride do novih volitev ali ne pride in prihaja večina do zaključka, da meščanske stranke razpust parlamenta ne bodo dovolile. Drugače je politično življenje vsled praznikov na mrtvi točki.

Francoska preživlja menda krizo, kateri bo najti težko primeru. Francoski frank in zunanji dolgovi so vrgli vlado, ki je bila težko zopet sestavljena, in ravno zopet padajoči frank je vzrok, da država ne pride izven krize, ker nobeden finančni sanacijski načrt ne najde odobrenja parlamenta in vlade. Precej načrtov so predložili finančni ministri, priznani finančni strokovnjaki, a načrti niso našli potrebne večine. Zadnji Doumerjev finančni načrt tudi ni našel odmeva niti pri vseh ministrih. Kriza traja vsled tega dalje in pojavljajo se rešilni načrti z vseh strani kakor gobe po dežju. Štirje ministri nameravajo odstopiti. Draginja pa stalno raste. Ker se pa mora kriza na nek način rešiti, se govori že o možnosti diktature. Vsaka stranka hoče rešiti frank na svoj način. Radikalni in socialisti izdelujejo tudi svoj načrt, ki bi moral ozdraviti finance brez novih davčnih bremen. Pravijo, da bo finančni minister moral sprejeti njih načrt ali vladati proti socialdemokratski in radikalni večini. — Briand pripravlja sporazum s sovjetsko Rusijo. Rusija vrne 10 milijard frankov carskih dolgov, Francija pa mora dati na razpolago Rusiji kapital za investicije in zajamčiti, da Locarno ne tvori blokade proti Rusiji. Besarabijo zahteva Rusija nazaj, prej ne vstopi v Društvo narodov. Tudi države Male antante se tako počasi približujejo sovjetski Rusiji. Ravno vsled tega se je konferenca teh držav preložila na poznejši čas. Kot prva hoče urediti to Češkoslovaška.

„Sveta vojna“ v Maroku. Abd-el-Krim porablja sedaj deževni čas, ko boji mirujejo, za živahno propagando med vsemi plemeni v Maroku. Na spomlad prične z novo veliko ofenzivo. Proglašena je „sveta vojna“, katere se mora udeležiti vsak pravoverni mohamedanec. Abd-el-Krima proglašajo mohamedanski svečeniki kot poslanca samega Mohameda, ki bo rešil zaslužjene narode Maroka. Vodja Rifancev pošilja med plemena, ki držijo s Francozi, številne agitatorje, ki jih ščuvajo k odpadu. Ti agitatorji so prav po sovjetskem vzorcu absolvirali posebno šolo, kjer so se izobrazili za svojo nalogo in sedaj potujejo po Maroku kot berači, derviši, trgovci itd. ter ponekod pridobivajo pristaše za sveto vojno proti tujcem iz Evrope.

DOMAČE NOVICE

Položnice prilagamo današnji številki. Ob tej priliki pozivljamo vse naše naročnike in čitatele, da naročnino, ki ostane tudi naprej ista in je zelo nizka, takoj obnovite in se tako izognete ustavitvi lista. Večina pojmuje pomen našega manjšinskega tiska in plačuje redno, je pa tudi nekaj takih, ki hočejo izdajateljstvo lista izkoriščati. Dotičnim moramo pošiljati opomine, ki zahtevajo mnogo dela, in dopošiljanje ustavljanje, ako na opomin — izpolnjeno položnico — zaostankov ne vplačajo takoj. Naročnina je tako nizka, da menda ni človeka na Koroškem, ki ne bi mogel v četrt letu plačati vsaj šiling. Samo nekoliko dobre volje je treba. Opozorjamo posebno na zgodovinsko poves, ki bo pričela izhajati z novim letom. Kdor noče, da se mu list ustavi v tem času, naj takoj pošlje zaostalo naročnino in najmanj še za četrt leta naprej. Poleg tega agitirajte in pridobivajte novih naročnikov. Upravništvo.

Z dežele. Pravcati polarni mraz, ki je napravil dober saninec, so ljudje uporabili, da so izvozili kolikor mogoče veliko lesa iz gozdov do kolodvorskih postaj. Videli smo vozove z ogromnimi hlodi, a mnoge tudi naložene še z mladim, nezrelim lesom, katerega je še pravzaprav škoda, da se je posekal; v 5—10 letih bi posestnik dobil še enkrat toliko zanj kot sedaj. A sila kola lomi, kmet rabi nujno denar za posle in davke ter skuša dobiti tam, kjer se dà še kaj iztisniti. Kupčija z živino je obtičala skoro popolnoma, pač pa kmet prodaja žito, če

ga ima še kaj odveč, akoravno mu bo spomladi cena višja. — Imam štiri krave na prodaj, prvi posestnik, a jih ne morem spraviti v denar. Mesarju jih ne dam, ker bi jih prodal v svojo škodo, zato bom rajši razprodal žito. Podobno je tudi z rokodelci. Splošno opažamo, da je imel včasih mojster, najsi bo na deželi ali v mestu, po par pomočnikov in učencev, a danes je sam v delavnici. Mojster si misli, če imam pomočnika, moram plačevati toliko socialnih davkov, za bolniško blagajno, za brezposelne, Lohnabgabe, da se ne izplača imeti pomočnika, delam rajši sam in naredim, kolikor pač morem. Mojstri se pa tudi pritožujejo nad pomočniki, da se ne izučijo popolnoma rokodelstva kot nekdanj. Vajence dela v mestu osem ur na dan, mojster mu ne sme nič reči, pohaja v šolo, kjer se uči ameriškega knjigovodstva, kontokorente itd. Po treh letih ima zapisano črno na belem, da se je izučil tega ali onega rokodelstva, a praktično ne zna izvršiti najnavadnejših del svoje stroke. Dandanes si bo kmet desetkrat premislil, ali bi vzel na delo zidarja ali tesarja ali ne. Vsak se zбоji visokih mojstrovskih pristojbin, socialnih davkov, katerih ni konca in kraja, ki jih mojster zaračuna delodajalcu. Zato si gospodar le v skrajnem slučaju, ako je potreba res nujna in se ne da odložiti, najame privilegirane izučene mojstra. In ker po novejši postavi ne sme vzeti „fretarja“, si kmet pomaga sam, kakor ve in zna. Kakšno desko pribiti na streho, da noter ne teče, uzidati okno ali betonirati svinjake itd., zna vsak sam in tudi tu naredi vaja mojstra. Za silo si že vsak sam popravi in čaka boljših gmotnih časov. Se nekako zopet približujemo tistim časom pred tisoč leti, ko je bil kmet obenem tudi rokodelca in je vse napravil sam, kar je rabil pri hiši, bil ob enem tudi kolar, kovač, zidar, tesar itd. Je res že tako daleč, da bo kmet moral že za vsak plot rabiti izprašanega mojstra. Nek hudomušnež je bil celo mnenja, da mu sedaj niti raztrganih hlač ne bo smela žena šivati, temveč jih bo moral nesti mojstru in plačati „Meistergebühr“. Tako vidimo, da te mnogovrstne socialne postavke rokodelstvu samo škodujejo; kmet si pomaga sam, mojster se pa brez naročil lahko izprehaja in teoretično računa o tarifih in pristojbinah. — Po najnovejši postavi bodo menda na Koroškem upeljali najnovejšo napravo, da bodo zdravniki v šolah otroke večkrat preiskovali, tehtali, merili in ne vemo, kaj še vse. Za mesta utegne biti ta naprava za revne otroke umestna. Bogati stariši po mestih imajo itak pretirano skrb za svoje razvajene otroke, a za deželo se nam zdi to odveč, naravnost smešno. Splošno so kmetijski otroci utrjeni proti vremenskim neprilikam že izza mladega; večurna hoja v šolo jih utrudi in delo jih napravi čvrste in močne. In kdo bo nosil stroške za ta zdravniška preiskovanja kakor občine? Na, si se rajši s tem denarjem revnim otrokom napravila obleka, da morejo hoditi redno v šolo in v cerkev. Če imajo že res tako pretirano skrb za mladino, naj nam rajši dajo slovenske šole in zadovoljni bomo. Prevelika pedanterija gre že predaleč in postane smešna.

Kakor jim prav pride. Dr. Lodgman je govoril na Dunaju na zborovanju sudetskih Nemcev: „Čehi naj se ne udajajo nikakim praznim nadam. Nikdar se jim ne bo posrečilo, da bi nemški mladini vcepili češko državno misel.“ — Kaj je to drugega nego odkrita izjava, da so sudetski Nemci iredentisti, ki hočejo raztrgati Češko. Nekdanja avstrijska kronovina Češka je ravno tako obdana od gora kakor naša Koroška. Če velja „Kärnten ungeteilt“, bi moralo tudi veljati „Böhmen ungeteilt“. Kdo torej more razumeti nemško logiko, ki pravi: „Kärnten ungeteilt“, toda „Böhmen geteilt“? — Kakor jim pač prav pride.

„Krona je krona.“ Marsikdo je pred vojno nosil trdo prislužene krone v hranilnico, da bi tako imel nekaj na strani na stara leta. Morda si je prihranil en tisoč kron. Pa naj gre danes v hranilnico, da dvigne prihranjeni denar in izplačali mu bodo 1 šiling za 10.000 mirovni kron. V resnici pa bi moral dobiti za 10.000 mirovni (t. j. zlatih) kron 14.400 šilingov. V Gradcu je 8. dec. t. l. zborovalo 3000 malih rentnarjev in med bučnim pritrditvjem je

med drugimi govoril vseučiliški profesor dr. Ude sledeče: „Kdo nosi krivdo na neznosni bedi malih varčevalcev? Stroj za tiskanje bankovcev, ki je z vednostjo vlade izropal male! Toda kdor krade, mora dati nazaj! Malim varčevalcem ni treba prosjačiti, ne, oni lahko zahtevajo! „Krona je krona“, to je „hochstaplarsko“ načelo. Da, ampak, kjer ima država zaterjati tam krona ni krona! Mi naj danes varčujemo, da damo državi, ki nas je okradla? Če vlada ne izpolni v najkrajšem času zahteve malih rentnarjev, jo je treba pri prihodnjih volitvah pomesti! (Viharno odobravanje.) Na podlagi svojega svetovnega nazarja trdim zopet, da je naš parlament tat, goljuf! Neki kršč. soc. list mi je radi tega očital radikalizem. Kdor zapiše tak stavek, naj to opravi s Kristusom! (Viharno odobravanje.) Bog naj pomaga do zmage!

Promocija. Dne 15. decembra je na zagrebški univerzi promoviral doktorjem vsega zdravilstva naš rojak g. Stanko Silan iz Škocijana v Podjuni. Novemu doktorju prisrčno čestitamo!

Celovec. „Freie Stimmen“ poročajo, da je žandarmerijski višji nadzornik 2. razreda Johan Čeručič bil prideljen uradu zveznega kanclerja. Ali je to mogoče nova sapa, ki jo je napovedal vicekancler dr. Waber?

Rikarja vas. (Razno.) Čitali in slišali smo, da je zadnjič deželni zbor razpravljal o Kamenskem mostu čez Dravo, ki je v takem stanju, da je nevarno iti preko njega in obstoja nevarnost, da ga odnese slučajna povodenj. Najprej so ga nameravali podreti, pozneje pa so prišle občine in izjavile, da bi za popravo, ki bi stala 40.000 Š, prispevale 16.000 Š, kolikor na nje odpade, 24.000 Š pa mora dati dežela. Ker so nekatere občine premalo ponudile, je deželna vlada določila po tem, koliko posamezna občina most uporabljala in kolike važnosti je za njo, da prispeva občina Važenberg 1600 Š (6%), Grabštanj 1750 Š (10%), Tinje 3000 Š (19%), Rikarja vas 3300 Š (21%), Škocijan 3000 Š (19%), Dobrla vas 2200 Š (16%), Globasnica 600 Š (3%), Žitara vas 550 Š (4%) in Blato 2 odstotka. Kar bo več stalo, bodo plačale občine zopet percentuelno. Našo občino, ki ima dolgove in je navezana samo na realne davke, bo ta prispevek občutno zadel. — Pravijo, da živimo v dobi finančne sanacije in da pride na vrsto še gospodarska sanacija. Ravno nasprotno. Kmet mora oddati vsako delo mojstru — sam ne sme popravljati — in plačati mojstra, delavca in brezposelnega, ker brezposelni sam na svojo pest ne sme delati: izgubi brezposelno podporo, kar je prav, in plačati mora poleg tega še kazni, ker nima obrtnega dovoljenja. Marsikateri bi delal, a delati ne sme. Naredil ali popravil bi ravno tako ali še boljše kakor delavec pod mojstrom, in cenejše. Tako se narodno gospodarstvo ne sanira. — Zelo značilno je to, kar se zdaj v naši občini dogaja. Vsako nedeljo roma v občinsko pisarno 10 do 20 posestnikov, ki so vabljeni, da izpovedo, zakaj ne pustijo ometati dimnikov. Le par posestnikov ni naznanjenih. Stvar je ta, da mora dimnikar — posestnik sam ne sme ometati, ker nima obrti! — ometi vsak mesec enkrat dimnike in kdor ometati ne pusti, se kaznuje. Ta zadeva stoji pa tako, da posestniki načelno niso proti ometanju po dimnikarju, a dimnikarja k hišam sploh bilo ni in marsikateri še ne ve, kakšen je. Ali naj priporočamo kmetom, da vsak mesec vložijo na dimnikarja prošnjo in ga vljudno prosijo, da pride ometat, ali pa gredo po njega z vozom kakor po zdravnika v nujnih slučajih. Kakor se zdi, se kar vse vprek ovaja, brez da bi se prej posamezen slučaj vsaj nekoliko preiskalo. Koliko dela ima občina in oblast vsled tega, si vsak sam lahko predstavlja. Mislimo, da bi bilo na mestu, da se kaznuje tisti, ki naznanja in ne pride ometat, in ne oni, ki so naznanjeni, ker te le v posameznih slučajih zadene krivda. Občinski odbor seveda ni smatral za potrebno, da bi zavzel k temu svoje stališče.

Pliberk. Kat. slov. izobraževalno društvo ima svoj občni zbor dne 3. jan. 1926 ob 9. uri dop. v društvenih prostorih. Člani in članice društva, zavedajte se svoje dolžnosti in udeležite se polnoštevilno obč. zboru! Odbor.

Galicija. V nedeljo dne 27. decembra se je v Galiciji blagoslavljal eden največjih zvonov cele Podjune in celega Roža. Njegov poln, lep jasen in močan glas presega celo tinjski zvon, ki je nekaj težji. Zvon, ki tehta 1675 kg in stane 90 milijonov kron, sta kupila samo dva velika dobrotnika gališke cerkve, g. J. Urank, pd. Kavh, in g. Jos. Pegrin, navadno ameriški „ujčej“ imenovan, ker je bil zares okoli 30 let v Ameriki in prišel šele l. 1922 nazaj v svojo domovino, da bi tukaj v krogu svojih dragih mogel mirno zatisniti svoje trudapolne oči. Značilen je tudi izrek Naradovega „strica“, ko se je enkrat izrazil: „Bog mi je dal zdravje, moč in premoženje, sedaj pa hočem to obratiti v Njegovo čast,“ besede, ki morejo priti le iz globoko vernega srca. Kavhova hiša pa je sploh bila in je še največja dobrotnica gališke cerkve, ki je tudi prej sama kupila največji zvon. Gališki farani so letos sploh veliko žrtvovali za svojo farno cerkev. Tako je velika dobrotnica Rožarjeva Barba sama kupila nov, umetniško izdelan križ za pokopališče, vreden 450 Š, Rebernikovi so kupili novo lepo statuo Srca Jezusovega (90 Š), obnovili so se vsi svečniki, kupil se je nov ciborij za 200 Š itd. Kakor se sliši, prideta sedaj še dva zvona in tudi orglje se bodo poravnale. Veliki zvon je mojstrsko delo znane starodavne firme Fr. Oberascher v Solnogradu.

Št. Jakob v Rožu. (Smrtna kosa.) Že dolgo nismo videli pri nas toliko ljudi pri kakem pogrebu kot v torek 22. t. m. G. Jožefa Pečnik, po domače Amruša iz Svaton, daleč naokrog znanega posestnika in lesnega trgovca, smo spremili na zadnji poti. Od vseh strani so prišli sorodniki, prijatelji in znanci skazati umrlemu zadnjo čast. Čeprav že v visoki starosti 72 let, je bil rajni do zadnjega še zelo čvrst in delaven. — O smrti pa pravi pesem: „Starček se po palci upira, in mladenič pred njim hiti.“ Kako resnične so te besede, smo bili priča kratko pred tem pogrebom, ko je umrl na Breznici pd. Mlinarčev Lipej, šele 20 let star. Pri obrezovanju lesa si je pridni mladenič zastropil kri in moral po velikih bolečinah umreti. — Kmalu za tem je hitel v večnost edini sin posestnika Nagele iz Podgrada, vzgledni mladenič Jožef Nagele, kateremu je pljučnica v cvetju mladosti 16 let utrgala nit življenja. Na svidenje nad zvezdami!

GOSPODARSKI VESTNIK

Seja deželnega kulturnega sveta dne 27. novembra 1925.

Ali se naj ljudje silijo obdelati polje?

V Labudski dolini se je zgodilo, da neka graščina ni obdelala vsega polja, v najem ga pa tudi ni dala. Župan se je radi tega obrnil na podlagi vojne postavbe iz 1917. na okrajno glavarstvo z zahtevo, naj se polje zaseže in da brezplačno človeku, ki ga bo obdelal. Lastnik je napravil priziv na vlado, in ta vprašuje pri kulturnem svetu, ali se naj tedanja postava še izvaja ali ne? O tem vprašanju se je v kulturnem svetu že enkrat razpravljalo, in tedaj se je reklo, da bi se moralo povedati, kaj pomeni beseda neobdelano polje. Ali je to polje, ki se ga gospodar sploh ne poslužuje, ali pa polje, ki se obdeluje ekstenzivno kot pašnik ali travnik? Polja, ki bi sa ga gospodar sploh ne posluževal, ni, zato na Koroškem taka postava nima pomena. Tako poroča tajnik dr. Stotter.

G a g g l pojasnjuje, da se ta postava potrebuje za grajščine, kjer se res na stotine hektarjev polja ne obdeluje. Dotična postava ima le to napako, da se polje more oddati samo za eno leto; ko bi se dalo za več let, bi ga ljudje obdelovali.

M s g r. P o d g o r c graja, da se predmet ne obravnava dosti resno. Treba je lastnino braniti, ker na nji sloni državni in družabni red; ne more se vsakemu pritepecu dovoljevati, da zahteva zase kako polje. Postava je vendar tako pomembna, da jo je treba resno preudariti in državi staviti temeljit predlog.

H e r n l e r poroča, da je sredi njegove občine (pri Beljaku) graščinsko polje, ki ga letos nihče ni obdeloval; občina je morala lastnika prisiliti, da je s polja spravil vsaj plevel, ki ga je veter raznašal po sosednih poljih. Pisarna napravi drug predlog, ki ga predloži prihodnjič odseku.

Sicijalno zavarovanje.

Zdaj se izdelava postava o socijalnem zavarovanju za delavce, ki bo tovarniške delavce zavarovala ne samo za bolezni, marvač tudi za invaliditeto in starost ter nezgode. Na Dunaju se bo vršilo posvetovanje, kako bi se dalo tako zavarovanje uvesti tudi za kmečke posle. O ti stvari se je govorilo že zadnjič.

Striessnig: Predno se naši zastopniki peljejo na Dunaj, se bo treba temeljito posvetovati, ker na Dunaju ne poznajo koroških razmer. Denar se razmetava za podpiranje nosečih žensk in mater, ki dojijo. Celo predsednik naše deželne zavarovalnice je priznal, četudi je socijalni demokrat, da teh bremen ne moremo nositi. Ta stvar ne spada v bolniško zavarovanje. Na Dunajčane se ne smemo zanašati. Ko je bil ministerialni svetnik tu, se je z nami razgovarjal in posvetoval, častital nam je k našm sklepom, z Dunaja sem pa so nam vse ovrgli. Doneski za zavarovanje ne smejo presezati meje, ki jo kmet preneša.

Gaggel (socijalni demokrat) ponosno izjavlja, da na Dunaju gospodov ne bodo prijazno sprejeli. Vsaj se tudi naturalno oskrbovanje ljudi ne bo dolgo držalo (socijalni demokratje zahtevajo za posle, da se jim daje polna plača in ne več jed pri domači mizi. Potem si mora seve vsakdo poskrbeti žensko, ki bo z njim živela). **Striessnig** vpraša, ali Gaggel misli na socializacijo zemljiške lasti? **Gaggel** mu odgovarja, da **Striessnig** govori samo iz sebičnosti. Zemlja ima od pamtiveka gospodar, ali kdor jo je pač pravno pridobil. Ali je sebičnost, če jo hoče kmet obdržati zase in svoje otroke, potem je pač tudi sebičnost, če socijalni demokrat ne pusti, da bi mu drugi ljudje segali v žep in jedli njegov kruh. **Gaggel** ponosno trdi, ministrstvo deluje iz drugih razlogov. (Bomo videli, ali so ljudje radi ministrov tu ali ministri radi ljudi.) (Dalje sledi.)

Gospodarsko stanje Jugoslavije. Trenutno se opaža v Jugoslaviji močno naraščanje izvoza in ugodno stanje trgovske bilance. Izvoz je narastel od 687 milijonov dinarjev leta 1919 na 9539 mil. din. leta 1924. Uvoz je nasprotno padel na 8222 milij. din. leta 1924, tako da je trgovska bilanca aktivna, to se pravi, izvoz je večji kot uvoz. V prvih 9 mesecih leta 1925 znaša izvoz 6706 milij. din. Uvoz je sicer narastel, a ne v toliki meri kot izvoz. Hitro naraščanje dinarske vrednosti in nepovoljno stanje za razpečavanje blaga ovirata sicer nekoliko izvoz, ali v Beogradu upajo, da se dosežejo s pomočjo novih železniških tarif in z odstranitvijo carine na žito ter v ne poslednji vrsti s trgovskimi pogodbami z Avstrijo in Italijo povoljne razmere za izvoz. Trgovske zbornice računajo izvoz za leto 1925 na okroglo 10 milijard dinarjev in se da iz tega sklepati, da je kupna moč dežele precej čvrsta. Ker domača industrija, kakor se ceni, zadostuje le z eno petino nacionalnim potrebam, je izgled za tuje industrijske produkte dober. Deflacijska politika ministra Stojanoviča je nalagala ljudstvu sicer marsikatero žrtev, zato pa uživa sedaj prednost čvrste valute, ki se bo najbrže tudi uveljavila v bodoče na zlati podlagi.

ŽENSKI VESTNIK

Plave gospe — Ladies in blue. Kakor pri nas moški policisti hodijo dan in noč po mestnih ulicah in vsakdo se čuti varnega, ako ve, da je okraj pravilno zastražen, tako je na Angleškem v zadnjem času začela stražiti tudi ženska policija „plave gospe“ jih ljudstvo imenuje — ladies in blue. Kako pa to, si boš mislil, ali se bo ženska ukvarjala s pijanci, ali bo ženska posegla vmes, ko se kje stepo? Ne, tega ne bo. Ali v mestu so drugi ljudje nevarnejši nego pijanci, nevarnejši nego razgrajalci na sejmu, to so propalice, ki zavajajo dekleta in otroke, zločinci, ki jih je treba dobro pogledati in izkušnja uči, da ženska bolje vidi ljudem v dušo nego moški. Javna morala je vsled vojne povsod propadla, ljudje se ob vse poštenje, ne bojó se nobene postave, nobenega orožnika, sram jih ni ničesar. V takih razmerah so angleške gospe uredile z lastnimi sredstvi straže za ženske in dekleta ter otroke. Na te se njihovo delovanje omejuje. Društvu ste

bili prednici Marjeta Damer Dawson in Marija Allen. Policija je kmalu spoznala, kako uspešno delujejo te gospe in jih je večje število vzela v službo. L. 1918. je bilo v Londonu 100 ženskih policistinj, 10 stražmojsrinj, ki jim je poveljevala ena inšpektorica. A tedaj se jim še ni dovolilo koga zajeti. Pozneje so se na Angleškem, kakor pri nas odslavljali uradniki; tedaj se je odslovlilo 82 policistinj, obdržalo se jih je samo 20, a tem so se dale popolne pravice stražnikov. Ženska policija pa se je tako dobro obnesla, da je število zopet zrastle na 100 oseb. In opravilo teh žensk? Zavzeti se za stare ljudi, ki si ne morejo pomagati, pomagati otrokom in ženskam, ki se jim je v mestnem vrvežu kaj pripetilo. Moški v mestu in morebiti ponekod tudi na deželi, so skrajno nesramni in dekleta pred njimi nimajo miru, zlasti ako imajo ponoči opravka na ulici. Do moškega policista se dekleta sramuje, ako pa ve, da je v bližini plava gospa, jo bo poklicala na pomoč. Zlasti imajo otroci več zaupanja do ženske kakor do moškega in zato je ženska straža bolj pripravna za otroške varstvo kakor moška. Ženska straža se je posebno obnesla ob času francoske zasedbe Porurja. Angleži so tja poslali svoje plave gospe in dekleta so bila odsihmal varna. Z angleškimi tovarišicami je v Porurju služilo pet Nemk, te so ostale in služijo zdaj naprej. Posebnih zaslug so si pridobile v obrami dekliskega poštenja zoper mestno podivjanost. Miss Allen je tudi že iz svojega ustanovila zavod, kamor se spravljajo zapuščene matere in otroci dočas, da se jim dobi primeren zaslužek. Kdor opazuje kaka razuzdanost uničuje našo mladino, dekleta in često že otroke, bo želel, da bi se tudi pri nas in sicer v velikem obsegu izročilo varstvo javne npravnosti ženskam in ne več orožnikom. Ženska policija bi marsikaj videla kar spravlja mladino v pogubo: pijančevanje, ponočni plesi, razuzdano ponočevanje in marsikaj drugega še. Skrbimo boljše za moralčni red, pa nebo treba toliko ječ in norišnic.

Ženska pobuna na Japonskem. Japonke so zelo mirne in tihe ženske. Sedaj pa je ves ženski svet na Japonskem iz sebe. Razburjenje pa narašča od dne do dne, in kaj bi ne, saj name-rava državna blagajna, brezsrčna kakor so sploh vse državne blagajne, uvesti nov davek na takozvano umetno lepoto, to je, lepoto, ki se da pridobiti s pudrom in raznimi barvili. Osem milijonov jenov najmanj bo baje donal državi ta novi davek. Vsi toaletni predmeti se vsled tega podraže za najmanj 20%. Zato pa sklicujejo Japonke protestne shode, demonstrirajo po mesjih in vaseh z velikimi napisi: „Ženske Dai Nippona, združite se vse zoper kulturi sovražno birokracijo!“ Kdo bo zmagal, se še ne ve. Če se posreči ženskam, da pošteno obdelajo svoje može poslance, potem bo gotovo pokopan ta načrt pri prihodnjem zasedanju, do katerega pa ne pride tako kmalu, ker je prav pred kratkim parlament pogorel.

Kaj zahtevajo Hohenzollernci. Med prusko vlado in zastopniki bivšega cesarja Viljema teko že več mesecev pogajanja glede odpravnine. Pruska vlada je ponudila Viljemu II. 210.000 oralov sveta in celo vrsto grajščin, odkoder bi Hohenzollernci dobivali letno več milijonov zlatih mark dohodkov. Viljemov zastopnik pa je to ponudbo odklonil in zahteva za svojega cesarskega klijenta vse gradove in vsa zemljišča, katerih dohodke je Viljem II. pač vžival kot cesar, ki pa niso bila njegova zasebna last, ampak državna. Viljem II. zahteva zase tudi cele muzeje dragocenih umetnin, ki so vredne na stotine milijonov zlatih mark. Celokupna vrednost od Viljema zahtevanih stvari se ceni nad 1 milijardo zlatih mark. Viljem II. pa je že doslej dobil od nemške države jako visoke zneske. Prvo leto po prevratu je dobil 70 milijonov mark v papirju, ki so bile takrat vredne 12 milijonov zlatih mark, potem 100 vagonov pohištva iz cesarskega dvora, ki so ga poslali za njim na Holandsko, od 1. januarja l. 1924, naprej pa mu izplačujejo 50.000 zlatih mark. Posebno skromen Viljem II. torej ni, vsaj ne tako skromen, kakor so ga včasih opisovali njegovi oboževalci.

NAŠE KNJIGE

Palček Potep, pravljica igra v treh dejanjih. Spisal A. Pajmè. — V založbi „Svete Vojske“ v Ljubljani je izšla kot prvi zvezek nove serije protialkoholne knjižnice mladinska igra, ki bo vsem knjižnicam in otroškim odrom zelo dobrodošla. Igra je zelo posrečena, kjer so jo igrali, so dosegli prav lepe uspehe in je ne morejo prehvaliti. V resnici: igrica je tako otroško priprosta, pa vendar tako neprisiljeno vzgojna, da tudi za odraslega človeka ne more ostati brez vpliva. Igro toplo priporočamo vsem društvom, posebno pa mladinskim knjižnicam in odrom. Stane 5 dinarjev ter se naroča pri „Sveti Vojski“, Ljubljana, Poljanski nasip 10.

Tovarniška zaloga usnja
Julijus Blass
Celovec, Novi trg št. 4

Ima v zalogi vse kožne izdelke ter kupuje in prevzema v delo sirove kože.

Srečno in veselo

170

Novo leto

želi vsem odjemalcem in znancem

Silvester Ripič
trgovec
v Sinči vasi

Vabilo

171

na
redni letni občni zbor

Čebelarskega društva za Železno Kaplo in okolico, ki se vrši dne 6. januarja 1926 ob 11. uri dopoldne v gostilni pri Kolarju.

SPORED:

1. Pozdrav predsednika.
2. Poročilo tajnika in blagajnika.
3. Volitev novega odbora.
4. Govor o čebelarstvu (načelnik Landesverbanda).
5. Razni predlogi in vprašanja v čebelarstvu.

Vabi vljudno

PRESEDNIK.

Vabilo

172

na
letni občni zbor

Tamburaškega in pevskega društva „DOBRAČ“ na Brnci, ki se vrši dne

3. januarja 1926 ob 3. uri popoldne v gostilni pri Prangerju v Zmoičah

s sledečim dnevnim redom:

1. Poročilo o delovanju v preteklem letu.
2. Volitev novega odbora.
3. Raznoterosti.

PRESEDNIK.